

Alle golven in mij

UWE PORTERS

ALLE
GOLVEN
IN
MIJ

ROMAN

P E L C K M A N S

Voor alle meisjes die groot geworden zijn en
zich door alle golven in hen laten overspoelen.

Playlist

Eastside Benny Blanco, Halsey & Khalid

Vlammen Eefje de Visser

Scared To Be Lonely, (accoustic version)

Martin Garrix & Dua Lipa

The Fire Vincent Lima

Cola CamelPhat & Elderbrook

Miracle Calvin Harris & Ellie Goulding

Running Abi Ocia

Addicted To Love Florence + The Machine

After Midnight Dorothy

Rome Dermot Kennedy

Wicked Game Daisy Gray

Guilty as Sin? Taylor Swift

Woord van de schrijver vooraf

Wanneer we over seksualiteit praten, doen we dat zelden open en eerlijk. We fluisteren, ontwijken of verbergen wat we willen zeggen achter schaamte, roddels en onuitgesproken verlangens. Maar seksualiteit is onlosmakelijk verbonden met wie we zijn. Het raakt aan vrouwelijkheid, aan moederschap, aan hoe we onszelf en ons lichaam ervaren. Het gaat over trouw en ontrouw, over onderdrukking en bevrijding. Over *consent* en respect, over zacht en hard. Over genot en pijn, over verlangen en verlies.

Ik ben een vroedvrouw die toevallig ook moeder en schrijver werd. En in dat moederschap – dankzij de rauwe, maar o zo krachtige vrouw die samen met mijn kinderen geboren werd – voelde ik hoe generaties van diepgewortelde patronen, overtuigingen en maatschappelijke verwachtingen vrouwen hebben getemd. Hoe de seksualiteit van elke vrouw wordt ingekaderd, beperkt en vastgehouden. Geboeid. Geketend.

Dit verhaal gaat over wat er gebeurt wanneer een vrouw, een moeder, zich volledig vrij weet te maken van alles wat haar onderdrukt. Dit is een verhaal over de seks waarop een vrouw, in al haar onbevangen vrijheid, echt ‘ja’ kan en wil zeggen.

Dit is een verhaal over al het grijs tussen het zwart en wit.
Dit is een verhaal over liefde, lust, los en laten.

Ik kijk naar mijn reflectie in de spiegel terwijl ik langzaam mijn haren kam. Mijn ogen glijden over de contouren van mijn lichaam. Langs de zachte rondingen, de huid die iets lossier zit en zachter is dan vroeger, de striemen die zich vertakken als zilveren tijgerstrepen – ze zijn stille maar krachtige verraders van de drie levens die ik heb gedragen.

Mijn wallen zijn groot en donker en mijn ogen klein. Toch kom ik eindelijk thuis in dit lichaam. Ik ben stilaan weer mezelf, weer Eva. Een vernieuwde versie, maar mezelf. Voor het eerst sinds de kinderen voel ik me naast moeder ook weer vrouw.

Mijn lichaam voelt weer aan als iets van mij en niet langer alleen van en voor de kinderen.

Maar hoe liefdevol ik ook naar mezelf kijk, hoe hard ik mezelf ook mooi probeer te vinden, en dat lukt me de laatste tijd steeds beter, toch blijft een onzekerheid knagen in mijn achterhoofd. Vindt Alexander mij nog mooi? Wat ziet hij nu, als hij naar mij kijkt? Naar de moeder van zijn kinderen? Graaft en zoekt hij naar het meisje van voorheen?

Met mijn vingertoppen streel ik de zijkant van mijn borst en glijd verder langs mijn zij, tot aan mijn heup.

Het doet me denken aan hoe ik even geleden, toen de kinderen eindelijk sliepen, bij hem in bed kroop en als grootste lepeltje mijn borsten tegen zijn rug duwde. Net zoals ik nu bij mezelf doe, tekende ik met mijn vingertoppen een lijn langs zijn arm, borst en zij.

Hij sliep, maar mijn doortastendheid wekte hem.

Hij was beenhard toen ik hem tegen mijn billen voelde nadat hij me op handen en knieën had gedwongen. Geen woord, geen zucht, geen geluid. Alleen 'omdraaien en stil zijn' was het bevel dat hij kordaat gaf. Ik gehoorzaamde. Na zoveel jaren weet Alexander dat seks voor mij niet elke keer een vijfgangenmenu hoeft te zijn. Af en toe een snelle hap smaakt minstens even goed.

Hij duwde met zijn ene hand mijn benen uit elkaar en voelde snel met één vinger hoe nat ik al was. Met zijn andere hand nam hij het glijmiddel van het nachtkastje en pompte tweemaal op het flesje. Vervolgens streek hij met zijn vingers vol siliconen langs mijn vulvalippen tot tegen de ingang van mijn vagina.

Hij stootte zo diep en doeltreffend bij me binnen dat mijn hele lichaam naar voren schokte.

'Shit,' ontsnapte uit mijn mond.

Hij stootte weer. Ik voelde zijn hand langs mijn gezicht, zoekend naar de vlecht die inmiddels over mijn schouder gezakt was. Terwijl hij die vastgreep en naar hem toe trok, stootte hij verder, dieper, sneller. Opnieuw en opnieuw.

Hij kwam klaar met een zucht en greep mijn heupen vast, zijn vingertoppen diep in het vlees van mijn onderrug.

Dat is nu twee weken geleden. Het is voor het eerst sinds lange tijd dat ik de dagen opnieuw tel. Ik wil het weer. Ik wil het meer.

De laatste maanden, nee jaren, voelde ik me zo *touched out* door de zorg voor de kinderen dat intimiteit op de achtergrond was geraakt. Op sommige dagen was intimiteit tussen ons zelfs gewoon onbestaande. Ik mocht er niet aan denken dat hij dan ook nog eens mijn lichaam wilde aanraken, laat staan er iets van mocht verwachten. En hij... hij leek er ook minder behoefte aan te hebben. Alsof hij gewend was geraakt aan de situatie en zich erbij had neergelegd.

Roan, Sue en Alba zijn nu tien, zeven en vier jaar oud. Tien jaar moederen, en een jongste met nog maar net de routine en zelfredzaamheid van een kleuter, dat laat sporen na. Niet alleen op mijn lichaam en in mijn hoofd, maar des te meer op ons, op Alexander en Eva.

De tropenjaren hebben ons met onze neus op de alledaagseheid gedrukt. En niet alleen met onze neus. Opeens stonden we als koppel met onze blote voeten en tot aan onze enkels in de modder van het niet meer zijn wie we waren en nog niet weten wie we samen geworden zijn. Het ertussenin. Nu we op een vastere ondergrond wandelen, voel ik dat de meeste drek is weggespoeld. Maar wat als de moddervlekken nooit meer verdwijnen?

Er is nu een zekere stabiliteit in ons leven gekomen. Eerst vond ik die geruststellend, maar nu begin ik me eraan te ergeren. Het is alsof de storm die we samen trotseerden ons met elkaar verbond, terwijl de rust en regelmaat vandaag voor een afstand zorgen.

Alexander is altijd goed geweest in het omarmen van het hier en nu, terwijl ik meer nadenk over de volgende stap. Of de vorige. Hij noemt het 'kapotdenken' in plaats van nadenken. Misschien heeft hij wel gelijk, want het is diezelfde eigenschap die me soms doet wankelen. Het eeuwige analyseren, het zoeken naar woorden, naar betekenis, naar bevestiging.

Ik ben een prater. Ik probeer te begrijpen, te benoemen, alles te vangen in gesprekken. Alexander niet. Hij kiest vaak voor zwijgen. Niet uit onwil of omdat hij niets voelt, maar omdat woorden hem – en vooral mij – toch nooit brengen waar ik op hoop.

In onze relatie ben ik het baken dat de koers uitstippelt, dat ons telkens iets nieuws laat proberen. Zelfs toen het water ons aan de lippen stond en ik enkel en alleen moeder was. Toen hij maandenlang kon fluiten naar fysiek contact, laat staan naar seks. Zelfs dan kwam ik met oplossingen om elkaar tegemoet te komen. Alexander volgde en doet dat nu nog steeds, trouw als altijd. Maar ik voel dat ik meer wil dan dat. Ik wil dat hij me verrast, dat hij met een wild plan komt. Niet alleen overdag, maar ook 's nachts en alle momenten daartussenin.

Het lijkt alsof ik het steeds ben die ons in beweging probeert te krijgen. Ik vraag me af hoe vaak hij merkt dat ik wacht. Op een aanraking, een blik, een initiatief dat van hem uitgaat. Wat als die momenten niet meer komen? Wat als hij te comfortabel is geworden in dit nieuwe evenwicht, terwijl ik in stilte verlang naar een beetje chaos, naar ruwere golven, naar wie we ooit waren?

Het zet me aan het denken. Is dit hoe liefde volwassen wordt? Wil ik dan echt weer de onstuimige zee? Of zijn dit enkel de golven in mij die ik niet weet te trotseren?

Soms voelt het alsof mijn dagen hoofdzakelijk gevuld zijn met autorijden en koken. Het zijn twee schijnbaar simpele taken, en toch slaag ik erin ze ingewikkelder te maken dan nodig. Bij het ene vertrek ik altijd nét te laat of sta ik vast in files – en frustratie. Bij het andere geef ik de kinderen keer op keer de illusie dat ze inspraak hebben in wat er om tien over zes op tafel staat.

‘Wat willen jullie eten vanavond?’ vraag ik, terwijl ik Alba vastklik in haar stoelverhoger en plaatsneem achter het stuur. Alsof ik hun antwoorden niet al ken... Frietjes, pizza of spaghetti van oma. Geen verrassingen. En toch stel ik de vraag elke dag opnieuw. Ik leer niet, nee, ik stoot me graag aan dezelfde steen. Het is haast een talent.

Ik lach zachtjes om mijn eigen gedachten terwijl ik door de achteruitkijkspiegel naar de discussie op de achterbank kijk. Sue wil pizza. Alba houdt voet bij stuk: frietjes. Roan haalt zijn schouders op, al weet ik dat hij diep vanbinnen hoopt op spaghetti.

Ik ben precies zoals nagenoeg alle andere moeders aan de schoolpoort, met dezelfde vragen, dezelfde chaos. Dezelfde vermoeidheid achter mijn ogen, dezelfde twijfels. Doe ik wel genoeg? Doe ik het wel goed? Mijn dagen zijn gevuld met de eindeloze logistiek van het gezinsleven: wie moet waar zijn, wat moet er nog geregeld worden, welke afspraak ben ik nu weer vergeten?

En elke maandag neem ik mezelf voor om een betere vriendin te zijn: deze week zal ik vanuit de auto Sam bellen. Of Jasmine. Misschien allebei. Want dat is wat je doet, toch? Je onderhoudt je vriendschappen, je checkt in, je houdt elkaar vast, zelfs als het leven aan je trekt. Maar op zondag besef ik dat ik het, tussen huisbezoeken, schoolpoorten en boodschappenlijstjes door, vergeten ben.

Mijn gezicht reinigen? Elke avond opnieuw een mislukte missie. En elke ochtend weer balen als ik de mascaravlekken op mijn kussensloop zie.

Mijn hoofd zit vol. Vol lijstjes, vol plannen, vol afspraken, vol bevallingen, vol piekergedachten. Ik loop voortdurend rond met het gevoel dat ik iets vergeet. En als ik dat gevoel even vergeet, voelt dat als een opluchting. Maar zelfs dat duurt nooit lang.

Elke ochtend spreek ik mezelf toe dat vandaag de dag is dat ik de beste versie van mezelf zal zijn. Maar een paar uur later denk ik al: *fuck it*, ik mag ook eens gewoon zijn. Dat is goed genoeg.

Ik ben een wandelend, zorgend en autorijdend cliché. Vaak vraag ik me af: wat maakt mij bijzonder? Wat maakt dat iemand naar mij zou kijken en denken: ja, zij is het?

Ik zucht en bestudeer mezelf in de achteruitkijkspiegel. Mijn haren zitten juist goed genoeg om er geen tijd meer aan te besteden.

‘Oké, Eva,’ fluister ik tegen mezelf. ‘Dit duurt te lang. Gewoon gaan.’

Met een laatste blik op de achterbank zet ik de auto in beweging. De kinderen hebben de discussie nog niet beslecht, maar misschien maakt dat niet uit. Misschien maakt het allemaal niet zoveel uit.

En we weten alle vier nu al dat wat ik vanavond ook op tafel zet, absoluut het verkeerde gerecht zal zijn.

Een zootje spaghettislierten kleeft nog aan de rand van de borden. Mijn spaghetti, niet die van oma. Had ik nu echt gedacht dat ze het lekker zouden vinden? Ik leer niet, denk ik bij mezelf terwijl ik de borden stapel. Ik zucht en lach mezelf en mijn naïviteit een beetje uit, terwijl ik de resterende spaghetti in de vuilnisbak kieper.

Alexander is niet thuis. Hij heeft een extra dienst aangenomen in het ziekenhuis, wat hij de laatste tijd wel vaker doet. Het is logisch, hij is daar nodig, maar tegenwoordig lijkt het alsof we deelnemen aan een soort estafette. Hij thuis, ik weg. Ik thuis, hij weg. Soms sta ik 's ochtends snel mee op zonder dat de nachtelijke bezoeker tussen ons in bed het doorheeft, zodat we toch een momentje samen hebben. Op avonden zoals deze, alleen met de kinderen, voel ik het gewicht van zijn lege stoel net iets harder.

Ik kijk naar de sofa waarin de kinderen met z'n drieën zitten, likkend aan hun ijsjes. Ze hebben zeker niet geweldig gegeten, maar dat desserts een beloning zijn voor borden die zo schoongelikt zijn dat ze meteen weer de kast in kunnen, is een visie die wij samen met straffen en belonen in de vuilnisbak hebben gegoooid. Die waarin nu dus ook mijn spaghetti ligt.

Sue heeft een handdoek op Alba's schoot gelegd. 'Laat die zo liggen, Alba, anders mors je.' Ze spreekt met die serieuze toon die me altijd doet glimlachen, alsof ze zichzelf de rol van grote zus volledig heeft toegeëigend.

Alba kijkt haar enkele seconden met grote ogen aan, waarna ze zich weer op haar ijsje stort.

Mijn hart smelt een beetje. Telkens als ik naar hen kijk, voel ik het opnieuw. Liefde. Geen gewone liefde, maar het soort dat je bijna doet vergeten dat je ooit een vrouw was vóór je hun mama werd. Het is zo overweldigend dat het pijn kan doen. Ze worden groot. Elke dag lijken ze minder van me nodig te hebben. En toch ben ik zo graag hun mama. Zo waanzinnig graag.

Ik pak een vaatdoek, veeg de tafel schoon en loop weer naar het aanrecht. Nadat ik de borden in de vaatwasser heb gezet, valt Alexanders afwezigheid over mij heen. Niet per se omdat hij weg is, maar omdat ik me plots realiseer dat het normaal is geworden dat we elkaar nog nauwelijks zien.

Mijn handen bewegen automatisch terwijl ik opruim, maar mijn gedachten dwalen af. Naar vroeger. Een ander leven, lijkt het bijna.

Voor de kinderen er waren, was er altijd tijd. Tijd voor elkaar, tijd voor kleine gebaren. Voor onverwachte etentjes, lange gesprekken aan de keukentafel, een fles wijn die zomaar halfleeg raakte terwijl we elkaar bleven aankijken. Hoe hij achter me kwam staan terwijl ik kookte, zijn armen om mijn middel sloegen en zijn lippen in mijn hals drukte. Hoelang is het geleden dat hij me spontaan vastpakte, spontaan kustte, spontaan zag?

De geur van knoflook en tomatensaus hangt nog in de lucht. Mijn geurgeheugen neemt me mee, een herinnering die kristalhelder wordt.

We zouden uit eten gaan, had hij gezegd, en we gingen met de trein, dat was zoveel makkelijker dan een parkeerplaats

zoeken, waar we ons vervolgens blauw voor zouden betalen. 'Trek iets leuks aan.' Meer details kreeg ik niet.

Toen we in Antwerpen-Centraal aankwamen, hoopte ik dat we rechtstreeks naar het restaurant zouden gaan, want jongens, wat had ik een honger. Maar Alexander liep recht door, naar de inkomhal. Ik vond dat vreemd, we gaan immers altijd naar buiten langs de zijingang, juist voorbij dat wafelkraam dat altijd zo heerlijk ruikt.

'Even via de hal. Er is iets dat ik je wil laten zien.'

Ik lachte nerveus. Oké dan. Wat was hij aan het doen? Ik liep door een van de twee gangen de hal in en de trappen voorbij. In mijn ooghoek trok iets mijn aandacht. *Oh my god*. Kaarsen. Overal kaarsen. Terwijl ik stond te draaien in de hal, was hij op de trap gaan staan, precies in het midden. Daar stond hij, als de maan aan een heldere hemel. Mijn adem stokte. Hij stond daar, nerveus lachend, zijn handen achter zijn rug verborgen. Het station was druk, mensen liepen gehaast langs ons heen, maar ik hoorde alleen mijn eigen ademhaling en zag alleen hem.

'Wat ben je aan het doen?' fluisterde ik.

'Kom dichterbij,' zei hij en hij zakte op een knie.

Mijn hand ging automatisch naar mijn mond. 'Wat doe je nu? Sta op.'

Hij strekte zijn arm uit, tussen zijn duim- en wijsvinger hield hij een ring. Een eenvoudige witgouden ring met een blauw saffiertje, precies zoals ik ooit had beschreven maar waarvan ik niet had verwacht dat hij het had onthouden.

'Eva,' hij ademde diep in, 'we zijn samen sinds we jong waren. Sinds we nog niet eens wisten wat we wilden in het leven. Maar wat ik wél altijd heb geweten, is dat jij het bent. Jij bent mijn thuis. En ik wil dat je dat voor altijd blijft.'

Voor ik het doorhad, rolden de tranen over mijn wangen.

Mensen hadden het nu door, ze stopten, glimlachten, maakten foto's. Maar de enige die ik zag, was Alexander.

'Ja,' hoorde ik mezelf zeggen, terwijl ik knikte. 'Ja, natuurlijk ja!'

De kaarsjes flikkerden in de luchtstroom van het station, maar Alexanders glimlach bleef constant. Hij schoof de ring aan mijn vinger en toen hij opstond, tilde hij me op alsof ik gewichtloos was.

Ik weet nog dat ik dacht: dit is het. Dit is het gevoel waarover mensen het hebben als ze over geluk praten.

Na zijn aanzoek en een etentje in een klein Italiaans restaurantje aan het water – zo'n plek waar de tafels net iets te dicht op elkaar staan en waar de pasta smaakt alsof een Italiaanse *nonna* hem zelf heeft gemaakt – namen we als verliefde pubers de eerstvolgende trein terug naar huis. Hand in hand, mijn hoofd licht van de bubbels en de roes van het moment.

Bij thuiskomst troonde Alexander me onmiddellijk mee naar de slaapkamer, waar hij een fles roséchampagne had verstoppt. 'Hij is niet ijskoud meer, maar ik had deze achter de hand, voor als je ja zou zeggen,' zei hij met een knipoog.

Terwijl hij in een soort gevecht zat met de fles, begon ik me uit te kleden.

Ik droeg een jurk tot net aan mijn knieën en ik had mijn lange bruine haren opgestoken met minstens vijftien van die schuivertjes. Ik ritste de jurk los, legde die over de stoel aan het voeteneinde van het bed en maakte de schuivertjes los zodat mijn haar over mijn schouders en rug viel. Ik draaide me om in mijn ondergoed dat, totaal onvoorbereid, niet matchte. Hij zat intussen aan het hoofdeinde naar me te kijken, alsof hij dat al uren deed en nog uren zou doen. Mijn verloofde. Ik zette enkele stappen naar hem toe, en in het

schemerlicht van het nachtlampje zag ik dat hij niet gewoon keek, maar me aanstaarde.

Ik wilde op bed kruipen, dichterbij hem, maar hij hield me tegen.

‘Nee, nee, blijf jij daar maar even staan zodat ik naar je kan kijken. Ik geef je glas wel aan.’

‘Onnozelaar,’ zei ik speels. Ik duwde hem weer achteruit en kroop op zijn schoot. Ik dronk van mijn glas en liet de zoete champagne even dansen op mijn tong.

In één beweging trok hij me onderuit en voordat ik het doorhad, zat ik gevangen onder hem, mijn handen boven mijn hoofd vastgezet door de zijne.

Zijn ogen verkenden me eerst, langzaam en intens. Geen enkel detail liet hij aan zich voorbijgaan. Toen volgden zijn handen, even gretig als zijn blik. Ze vonden hun weg naar mijn borsten, kneedden en streelden met een vurigheid als was het de eerste keer. Zijn lippen lieten een brandend spoor achter tussen mijn hals en mijn mond. Toen hij me eindelijk kustte, werd tijd een vaag begrip. Alles stond stil, alleen wij twee bewogen op het ritme van onze lippen en tong.

Zijn rechterhand gleed ondertussen naar mijn dijen en kroop langzaam omhoog. Het was tergend, maar heerlijk, zoals hij altijd wist hoe hij me kon plagen en tegelijkertijd volledig kon claimen. Mijn ademhaling versnelde en ik voelde mezelf wegzinken in de intensiteit van wat hij met me deed.

Zijn rechterhand verkende intussen mijn hele lichaam en kroop langs de binnenkant van mijn benen omhoog.

‘Ik wil je, Eva, ik wil dat je de mijne bent,’ fluisterde hij in mijn oor terwijl hij met zijn middel- en ringvinger mijn slipje opzijschoof en langs mijn vulvalippen streelde.

Shit, ik was al zo nat.

Hij ging rechtop zitten, tussen mijn benen, en verloor me geen seconde uit het oog. Hij ritste zijn broek open, deed ze uit en gooidde ze naast het bed.

De broek viel met meer geluid op de grond dan ik verwacht had, en ik grinnikte zachtjes.

‘Moet de toekomstige mevrouw Van Dijk daarom lachen?’ vroeg hij arrogant.

‘Ja, wel een beetje,’ antwoordde ik met een grijns.

‘We zullen eens zien of je nu nog gaat lachen,’ en terwijl hij dat zei, ging hij bij me binnen met twee vingers tegelijk. De vingers die eerst ongeduldig maar onschuldig mijn zwarte kanten onderbroek opzijschoven, stootten nu diep in mij. Ritmisch en hebbertig. Hij was zelfverzekerd en dat stond hem. ‘Ik denk dat het tijd is voor meer.’

Dat dacht hij juist. Zijn erectie was wat ik wilde, diep en lang. Hij kwam binnen en ik schreeuwde het uit van ontlading en genot. Hij zuchtte bij elke stoot. Zijn tempo versnelde, zijn bewegingen werden krachtiger, doelgerichter. Hij vulde me volledig, duwde dieper met elke nieuwe impuls, alsof hij nog dichterbij me wilde zijn, alsof hij me helemaal wilde opeisen. Ik wist niet meer waar ik ophield en hij begon.

Zijn orgasme was lang en stevig schokkend.

We hielden niet op na die eerste keer. De tweede keer was langzamer, nog intenser. Alexander nam zijn tijd, alsof hij weer elke reactie van mij wilde opslaan. Zijn handen en lippen waren overal tegelijk. Ik zweefde, leek los te staan van wat me normaal vasthield.

Aan die nacht leek geen einde te komen, alsof we al die jaren van verliefdheid, van houden van, van verlangen in één avond wilden samenvatten.

Toen we uiteindelijk uitgeput en bezweet naast elkaar lagen, met alleen het zachte licht van de maan door de gordijnen, draaide ik me naar hem toe.

Hij streelde met zijn duim over de ring aan mijn vinger en keek me aan met zo'n warme blik. 'Ik hou van je,' zei hij zacht.

Ik glimlachte, voelde me vol en compleet. 'Ik van jou.'

Een omgevallen glas haalt me terug naar de realiteit.

Alba kijkt verschrikt, maar Sue heeft het al opgelost voor ik iets kan zeggen.

'Het is maar een beetje water, mama,' zegt ze.

Ik glimlach terwijl ik de kraan dichtdraai.

De kinderen giechelen achter me om iets op de televisie. Ik draai me om en leun tegen het aanrecht. Soms voelt het alsof het leven doorraast en ik alleen maar kan proberen bij te benen. Ik probeer mezelf eraan te herinneren dat ik dit allemaal voor hen doe. Voor ons. Ons gezin.

Op de kalender zie ik dat Alexander en ik pas over zes dagen nog eens samen thuis zijn 's avonds. Ik neem mijn telefoon en stuur een berichtje.

Eva: De kinderen vonden mijn spaghetti vreselijk en zitten nu een ijsje te eten. O ja, en er viel net een glas water om. Alles verloopt hier dus zoals anders. We missen je en ik denk aan je. Kom je straks tegen me aan liggen?

Als de kinderen in bed liggen en ik zelf ook eindelijk tussen de lakens kruip, kijk ik nog even of geen patiënt mij dringend nodig heeft, maar vooral of Alexander nog iets gestuurd heeft. Geen berichtjes. Ik ga kijken in ons gesprek of

ik iets gemist heb en zie dat hij een duimpje heeft gezet bij mijn berichtje.

Vlak voor ik mijn ogen sluit, vraag ik me af of mijn gevoel van eenzaamheid onredelijk is. De stem in mijn hoofd zegt van niet, maar het is beter dat ik daar, zeker vlak voor het slapengaan, niet te veel naar luister.

Een paar dagen later is het weer stil en donker in huis. De kinderen liggen al uren in bed en enkel het zachte gezoem van de wasmachine beneden is te horen. Die heb ik nog een keertje met dezelfde inhoud opgezet, want de natte was zat al drie dagen te wachten tot ik hem in de droogkast zou stoppen.

Onlangs las ik in een boek dat er een seksgodin in jezelf zit. De schrijver van dat boek kan vast gelijk hebben, maar die seksgodin gaat wel een toontje lager zingen als je het verlangen of de begeerte van je partner niet voelt. Zonet tijdens het douchen bedacht ik dat het misschien een verschil zou maken als ik iets meer moeite deed. Dat ik het misschien zou voelen, door het te zien in Alexanders ogen.

Ik sta voor mijn la met ondergoed en realiseer me dat ik eigenlijk niet weet wat Alexanders voorkeuren zijn. Zwart, rood of lila met gele bolletjes? Lieflijk met strikjes of bloemetjes, of eerder stoer en sober? Een string, brazilian of boxer-shortje? Push-up of niet voorgevormd? Ik speel op veilig en kies een zwarte, niet voorgevormde kanten bh met een bijpassend broekje, iets tussen een short en een string in, wat mooi aansluit op mijn taille.

Ik kijk naar mezelf in de spiegel. Ik kan de onzekerheid niet helemaal onderdrukken, maar tegelijkertijd voel ik ook een golf van kracht. Dit ben ik. Mijn innerlijke seksgodin had een duwtje nodig en gehuld in zwart kant is ze niet verkeerd.

Ik trek mijn badjas aan die in onze dressing aan een haakje hangt. Mijn vingers trillen als ik de deur naar onze slaapkamer open. Het licht is gedimd, Alexander ligt al in bed. Zijn gezicht is verlicht door zijn telefoon, zijn duimen schuiven over het scherm. Hij heeft me niet eens horen binnenkomen. De afgelopen maanden is hij wel vaker verzonken in dat scherm. Niet enkel 's avonds, maar ook 's ochtends bij zijn eerste kop koffie, tijdens de lunch op een zondag, zelfs als we samen op de sofa zitten. Ik durf me er ook weleens schuldig aan maken, als een manier om even mijn hoofd leeg te maken, maar ik erger me eraan hoe vaak hij zich verliest in die eindeloze reels en *dad joke*-memes.

Ik adem diep in en zet een stap naar binnen. Het geluid van mijn blote voeten op de vloer zou voldoende moeten zijn om zijn aandacht te trekken, maar hij kijkt niet op.

Ik blijf staan, probeer niet meteen teleurgesteld te zijn. Seksgodin, seksgodin, ik ben een vrouw, honderd ten honderd een vrouw, een overdonderende vrouw, galmt door mijn gedachten. Ik begin nog net niet te neurien. Ik ben geen vrouw die makkelijk opgeeft. Ik ben een seksgodin, denk ik. Ik herhaal het drie keer in mijn hoofd. Seksgodin, seksgodin, seksgodin.

Roan had me vanmorgen, voor ik hem en zijn jongere zusjes op school afzette, verteld dat als je iets drie keer na elkaar hardop uitspreekt, je hersenen het beter onthouden en je het dus niet zo gemakkelijk zal vergeten. Hoe dat kereltje op tienjarige leeftijd al zo wijs is, is me vaak een mysterie. Ik glimlach terwijl ik zijn raad opvolg.

Langzaam knoop ik de riem van mijn badjas los, mijn blik strak op Alexander gericht. Ik laat de stof van mijn schouders glijden, waarna het zachte katoen op de grond valt. Mijn

hart bonst in mijn keel terwijl ik naast het bed ga staan, gehuld in de delicate lingerie die ik heb uitgekozen. Dit is niet de vrouw die ik altijd ben, dit is de vrouw die ik weer wil zijn. Die hij zou moeten zien.

‘Alexander,’ zeg ik zacht.

‘Mhm.’ Hij maakt een geluidje dat aangeeft dat hij zijn naam gehoord heeft. Zijn ogen blijven echter op zijn telefoonscherm gericht.

Ik sta nog steeds naast het bed, dicht bij hem, en wacht. De minuten lijken voorbij te kruipen zonder dat hij opkijkt. Ik adem langzaam in en uit, dwing mezelf om kalm te blijven. Ik twijfel of ik nog eens drie keer dat van die seksgodin moet denken, want jezus, ik kan alle hulp gebruiken nu. Dit is het moment waarop ik hem de seksgodin in mij moet laten zien.

Ik trek de dekens aan mijn kant van het bed opzij en klim er voorzichtig in, de kanten rand van mijn slipje schuurt zachtjes langs mijn huid terwijl ik naast hem ga zitten.

Nog steeds geen reactie. Hij staart naar zijn telefoon.

Mijn adem stukt in mijn keel en ik voel hoe de teleurstelling zich als een steen in mijn maag nestelt.

‘Alex,’ zeg ik nogmaals, deze keer iets luider. Ik draai mijn lichaam naar hem toe, leg mijn hand zachtjes op zijn arm.

Hij knippert met zijn ogen en kijkt me eindelijk aan. ‘Wat is er?’ vraagt hij.

Ik dacht het al, hij hoort me nu pas echt voor het eerst.

Hij legt zijn telefoon weg, maar zijn blik is vermoeid en zelfs een beetje geïrriteerd. Niet nieuwsgierig. Niet verlangend.

Ik slik mijn woorden in. ‘Niks. Het is al laat,’ zeg ik zachtjes. Mijn stem klinkt klein. Ik laat mijn hand langs zijn arm glijden en trek me terug, alsof ik bestraft ben zonder dat hij het doorheeft. Terug in je mand, seksgodin.

Hij knikt, kijkt nog even naar me en dan weer naar zijn telefoon alsof er niets gebeurd is.

Ik draai me om, met mijn rug naar hem toe, en staar naar de muur. De kanten stof die ik zo zorgvuldig had uitgekozen, voelt nu vreemd en misplaatst. Ik voel me belachelijk. Het verlangen dat ik voelde, dat vurige, rauwe gevoel om weer begeerd te worden, is ineens veranderd in een pijnlijke leegte.

Dit is niet hoe het hoort te zijn. Ik wil dat hij me ziet, écht ziet. Ik wil dat hij me wil zoals hij dat vroeger deed, met die blik in zijn ogen die me liet weten dat ik alles voor hem was. Die is verdwenen.

Alexander ligt vlak naast me, maar de afstand tussen ons is groter dan ooit.

Ik bijt op mijn lip en knijp mijn ogen dicht. De tranen prikken achter mijn oogleden, maar ik weiger ze te laten vloeien. Misschien moet ik stoppen met proberen, met hopen dat hij het ineens weer ziet, dat hij weer wil wat ik wil. Diep vanbinnen weet ik dat ik dat niet kan. Ik wil dit niet opgeven. Niet zonder te vechten.

Ik vraag me af of hij ooit zal begrijpen hoe het voelt om niet gezien te worden. Niet als de moeder van zijn kinderen, maar als de vrouw die ik nog steeds wil zijn.

Ik lig daar, in het halfdonker. De kanten stof jeukt. En eigenlijk is zwart mijn kleur niet.

Ik zit naast haar, op het erg smalle en daardoor pijnlijke bedrandje. Ik had net zo goed aan de andere kant van het bed kunnen plaatsnemen, maar automatisch scan ik altijd de ruimte op zoek naar een plek waar ik net lager dan mijn kraamvrouwen kan gaan zitten.

Het is mijn vierde huisbezoek van de dag: een jonge vrouw die pas drie dagen geleden moeder is geworden. Haar haren kleven nog tegen haar slapen, een eerlijke herinnering aan de storm die pas heeft gewoed en nog lang niet voorbij is. In haar armen ligt een klein, vers slapend baby'tje, zo perfect dat het bijna niet echt lijkt. Ze kijkt niet naar haar baby, merk ik op, ze kijkt naar mij. Haar ogen zijn glazig maar dof, alsof ze op zoek zijn naar een connectie met wat ze zien. Een gevoel dat ik maar al te goed herken en dat me waakzaam maakt bij andere vrouwen.

‘Ik weet niet of ik dit kan, Eva,’ fluistert ze, bijna onhoorbaar.

We waren met z'n tweeën. Haar vriend was beneden gebleven toen ze me meetroonde naar hun slaapkamer voor de nacontroles. Haar stem trilt, de woorden vallen tussen ons in alsof ze iets breken dat zonet nog heel was. ‘Ik voel me... zo klein, zo weinig.’

Ik schraap zachtjes mijn keel en voel een golf over mij heen komen die ik niet helemaal in de hand heb. ‘Weet je wat het is met vrouwen die moeder worden?’ begin ik. Mijn stem klinkt harder dan mijn bedoeling is. ‘Je denkt dat je

klein bent. Dat je tekortschiet. Maar kijk eens naar wat je hebt gedaan. Hoe groots je bent. Hoe je echt alles bent voor iedereen onder dit dak. Je hebt leven gecreëerd. Jij, in dat lichaam waar je nu aan twijfelt, jij hebt een compleet mens gemaakt. Helemaal vanaf nul, een kindje. Dat is geen toeval, dat is geen ongeluk. Dat is goddelijk.'

Ze kijkt me aan, haar ogen wijdoopen, alsof ze niet zeker weet of ik haar in de maling neem. Maar ik ga door, omdat ik ineens voel dat dit hardop gezegd moet worden. Niet alleen voor haar, maar ook voor mijzelf.

'Vrouwen... wij dragen een kracht in ons die te groot is om te begrijpen. Je hebt die kracht al gevoeld toen je dat kindje in je droeg, toen je het op de wereld zette. Dat is de energie van leven, van schepping. Maar wat gebeurt er daarna?' Ik pauzeer en adem diep. 'Vlak na die goddelijkheid beginnen we ineens te twijfelen. Aan onszelf, aan ons lichaam, aan alles wat we doen. Alsof het verboden is om ons zo machtig te voelen. Dus houden we onszelf klein. We fluisteren in plaats van te spreken. We twijfelen in plaats van te vertrouwen. We verstoppen die kracht diep in ons, alsof we bang zijn voor wat er gebeurt als we het echt durven te voelen.'

Ze knikt zwakjes, haar lippen beven. 'En wat nu?' vraagt ze met een breekbare stem.

Ik glimlach zacht. 'Die kracht stopt niet, weet je. Die stroomt verder. Zelfs nu, terwijl je twijfelt en huilt, vloeit die goddelijke energie door je heen. Die stroom valt niet te stoppen. Maar wij, vrouwen, lijken die het zwijgen te willen opleggen, alsof we vergeten hoe onstuimig ze kan razen. Dat gevoel in jou, die twijfel, dat is die kracht die naar buiten wil breken. Je hoeft haar alleen maar de ruimte te geven.' Ik leg mijn hand op de hare. Haar huid voelt koel, maar ik weet dat de hitte van haar eigen vuur ergens diep vanbinnen zit.

‘Je bent niet klein. Je bent nooit klein geweest. Je bent een godin.’

Er valt een stilte tussen ons en het is alsof de lucht in de kamer iets lichter wordt.

Ze knijpt zacht in mijn hand en ik weet dat het genoeg is voor vandaag.

Ik rond het huisbezoek af en stap naar buiten, de kou van de februarilucht slaat tegen mijn wangen. In de auto zakt alles ineens naar beneden, alsof mijn benen en armen te zwaar zijn om zichzelf nog langer te dragen.

De tranen komen uit het niets. Een warme stroom glijdt over mijn gezicht en laat zich niet stoppen. Het lijken wel de zoute tranen van elke moeder die zichzelf ooit heeft afgevraagd of ze nog meer mag zijn dan dat. Van elke vrouw die zich heeft aangepast, die haar verlangens heeft gedempt, niet omdat iemand het expliciet vroeg, maar omdat het zo hoort. Omdat niemand je vertelt hoe je moeder én minnares blijft, hoe je vrouw blijft terwijl je lichaam en identiteit zich voortdurend herschikken, opnieuw opvouwen en weer wegstoppen rond de behoeften van anderen.

Ik hoor ze bijna, die vrouwen. Hun fluisteringen, hun stilzwijgen. De schuldgevoelens om wat ze missen, het verlangen dat ergens diep in hen suddert maar waar geen plaats voor lijkt.

Ik heb mezelf geklemd gevoeld tussen wie ik was en wie ik moest worden. Hoe mijn lichaam niet alleen veranderde door de zwangerschappen, maar ook door de rol die het kreeg. Mijn borsten werden voeding. Mijn buik een plek waar leven groeide, maar ook een landschap dat nooit meer helemaal glad werd. Mijn huid vertelt een nieuw verhaal en

soms vraag ik me af of Alexander dat verhaal nog wil lezen.

En nu is er dat groeiende vuur in mij. Al die nieuwe golven. Niet alleen het besef dat ik meer wil, maar ook dat ik dat mag willen. En dat dat niet botst met wie ik ben als moeder, o, integendeel, ik voel me zoveel meer van alles.

Jezus, Eva, dat was totaal niet wat de kraammama zonet bedoelde. Oké, dat moet ik morgen even rechtzetten. Ik projecteerde mijn eigen brandstapelangst op haar.

Soms zijn het de kleine dingen die me aan vroeger doen denken. Aan wie we waren voordat die kleine levens zich tussen ons in nestelden. En soms wil ik ook echt terug, zoals naar die zomer in Portugal.

Het was eigenlijk al september, maar we hielden ervan om dan op vakantie te gaan terwijl iedereen weer aan het werk ging of naar school moest, om zo de zomer wat langer vast te houden. Bovendien is vliegen in die periode goedkoper en de magische plekjes zijn dan niet meer overspoeld door toeristen.

's Ochtends vulden we onze rugzak met net voldoende eten en drinken om de dag door te komen, al hield ons dat niet tegen om in de kleine bars te veel zoete wijn te drinken en uit pure, heerlijke noodzaak tapas te bestellen.

We verbleven in een sympathiek vakantiehuisje met een dakterras. Het uitzicht was prachtig – een horizon van witgekalkte huisjes en de zee in de verte. Net dichtbij genoeg om de wind dag en nacht te horen bepalen hoe ze eb in vloed veranderde.

Overdag struinden we door de smalle straatjes van het dorp. Er waren geen kinderen die moe waren, pijn hadden aan hun benen of plots scheurden van de honger en moesten eten, alsof het een zaak van leven op dood was. Wij bepaalden het tempo.

Eén avond van die vakantie voel ik nog steeds in mijn spiergeheugen. Ik weet niet meer hoe het juist begon of wie de aanzet deed. Misschien kwam het door de warmte van de nacht, misschien door de rode wijn, misschien door mijn aanblik toen ik vanaf het dakterras naar de sterren staarde.

Alexander kwam achter me staan, sloeg zijn armen om mijn middel. Zijn lippen raakten mijn nek. Zacht eerst, maar al snel met meer urgentie, alsof het ook om leven en dood ging, maar vanwege een ander soort honger.

Ik draaide me om. Hij zei niets, maar zijn ogen spraken boekdelen. Zijn handen vonden hun weg naar mijn heupen, terwijl hij me tegen de hoge omwalling van het terras duwde met evenveel doortastendheid als waarmee hij zijn lippen tegen de mijne drukte. Dat voelde ik, want zoals bij alle huizen hier, waren de witte buitenmuren bepleisterd met ruwe crepi, die nu zijn sporen achterliet in mijn rug. Een pijnlijke kreun ontsnapte langs mijn lippen. Het was een initiële pijnprikkel die bij het einde omsloeg in genot. Hij merkte het en duwde me steviger tegen de muur door zijn middel nog dichter tegen het mijne te duwen.

Het was alsof de wereld om ons heen verdween. Alleen wij tweeën, daar, onder de Portugese sterrenhemel.

Alexanders hand gleed van mijn nek naar beneden, zijn vingers lieten een brandend spoor na op mijn huid, tot ze bleven rusten op mijn onderrug. Door het kippenvel op mijn huid trok een merkbare rilling door hem heen. Hij kustte mijn lippen en plaagde ze zachtjes met zijn tong, tot ik me overgaf en hem binnenliet. Ik proefde hoe onze smaken zich vermengden in een zoete, bedwelmende mix van – te veel – wijn en verlangen.

Hij spreidde zijn hand uit over mijn onderrug en trok mij strak tegen zijn heupen, geen twijfel mogelijk over het effect dat ik en deze setting op hem hadden.

Ik snakte naar adem in zijn mond, mijn handen grepen zijn bovenarmen vast terwijl ik zijn harde lengte tegen mij aan voelde drukken. Ik wiegde zachtjes met mijn heupen want ik wilde laten weten dat ik het voelde. Een zacht gekreun ontsnapte me toen ik voelde dat hij nog harder werd. En verdorie, dat voelde ik zo graag. Als er iets is waar ik echt wild van werd, was het wel hoe beenhard zijn erectie kon zijn.

Alexander ademde zwaar, zijn handen gleden naar beneden om mijn billen te omvatten en mij nog dichter tegen zich aan te trekken. Hij verbrak de kus, liet zijn lippen met zijn tong ertussen over mijn nek glijden, zachtjes bijtend in de gevoelige huid net onder mijn oor.

‘Alexander,’ hijgde ik, mijn handen woelend in zijn haar. ‘Alsjeblieft.’

‘Alsjeblieft wat, schat?’ mompelde hij, zijn adem warm tegen mijn huid. ‘Vertel me wat je wil.’

O jesus, hij wist goed genoeg wat ik wilde. Zijn arrogantie in bed balanceerde tussen onuitstaanbaar en onweerstaanbaar. Het effect daarvan voelde ik altijd instant tussen mijn benen.

Ik sloot mijn ogen en wierp mijn hoofd achterover, mijn lichaam bijna pijnlijk tintelend van verlangen. ‘Ik wil je,’ zuchtte ik. ‘Ik wil dat je me neemt, Alexander. Hier, nu.’ De woorden rolden uit mijn mond als een oersmeekbede, een rauwe, ongefilterde drang die zelfs mij schokte. Maar ik meende het. Ik wilde hem. Ik had hem nodig. Nu.

Alexander gromde, een laag, dierlijk geluid dat mijn knieën

deed knikken. Hij nam mijn mond in een felle, bezitterige kus, zijn handen grepen mijn billen vast en tilden me op, waarna ik mijn benen om hem heen sloeg. Ik probeerde me niet te erg af te vragen hoelang en of hij dit zou volhouden, maar toch ontsnapte me een klein lachje bij die gedachte. Hij zag het niet.

‘Weet je het zeker?’ fluisterde hij tegen mijn lippen, zijn stem vol rauwe dierlijkheid.

Ik voelde mijn hart bonzen en versnellen alsof mijn hartslag een eigen leven was gaan leiden. ‘Ik weet het zeker,’ fluisterde ik, mijn stem nauwelijks hoorbaar boven het geluid van onze schorre ademhalingen. ‘Ik wil je, Alexander. Nu.’

Alexander kreunde.

Ik zette mijn voeten weer op de grond en voelde hoe zijn handen omhoog gleden langs mijn dijen. Ze duwden mijn lichte zomerjurkje omhoog totdat het om mijn middel zat, verfrommeld en geplooid.

Hij verbrak onze kus en hield zijn ogen op mij gericht terwijl zijn vingers de rand van mijn slipje vonden. Ik snakke naar adem, mijn heupen schokten toen hij zijn vingers onder de stof schoof en de rand van mijn vulvalippen volgde.

‘Jij hebt toch niet gezwommen?’ zei hij eigenwijs en speels. ‘En toch zo nat?’

Fuck. Ik kon alleen maar knikken. Waarom was die arrogantie zo geil?

Mijn lichaam deed pijn van verlangen toen hij langzaam, met mijn string opzijgeschoven, een vinger naar binnen liet glijden. Alsof hij eerst wilde voelen hoe vlot dat zou gaan, maar me er eigenlijk gewoon mee wilde plagen.

‘Ik wil meer, geef me er twee,’ zei ik bijna gejaagd.

Hij exploreerde met zijn vinger de binnenkant van mijn